

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku M. O.

przy uczestnictwie W. O., Miasta w W.,

H. L., J. K. i I. Ł.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt IV Ca 1548/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczek H.**

**L., J. K. i I. Ł. solidarnie
kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

O oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Skarżąca podniosła, że Sąd Okręgowy „w sposób oczywiście nieprawidłowy ustalił treść pojęcia samoistnego posiadania”, dokonując wykładni prawa sprzecznej z przytoczonymi przez nią rozstrzygnięciami Sądu Najwyższego.

Argumenty przytoczone przez skarżącą nie usprawiedliwiają oceny przedstawionej skargi jako oczywiście uzasadnionej. Stanowią one w istocie próbę przedstawienia własnej wizji stanu faktycznego sprawy, konkurencyjnej wobec ustalonego w sposób wiążący przez Sąd odwoławczy. Taki sposób uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest niedopuszczalny (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarżąca powołała się na orzeczenia wydane w innych stanach faktycznych, odbiegających od okoliczności niniejszej sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

l.n